

Anden Næstformand (Ulrich): Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget opfordrer Regeringen til Fremsættelse af Lovforslag, der sikrer retfærdige Samfundsforhold, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen vil nu gaa ind under den fortsatte Forhandling.

Hartvig Frisch: Medens det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen talte, kom et andet æret Medlem her i Salen hen til mig og sagde: Naar man hører det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Tale, forundrer man sig egentlig over, at man overhovedet lever. Ja, det gør man — navnlig vil jeg tilføje: over, at Stenograferne lever efter dette Talemarathon. Hvorledes har det ærede Medlem egentlig kunnet mene, at vi arme Medlemmer efter at have faaet denne Syndflod af Tal over Hovedet skulde kunne staa op og diskutere med det ærede Medlem? En saadan Diskussion afstaar jeg ganske fra. Jeg kan i den Henseende helt henholde mig til de Udtalelser, den højtærede Statsminister fremkom med.

Jeg kan godt ønske at udtrykke min Glæde dels ved under hele den Finanslovdebat, vi har hørt, at have set en Række Talere fra Partiet Venstre rykke frem og udmale de danske Arbejderes rent ud fortvivlede Forhold, dels ved nu at have hørt det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen — ganske vist paa en Maade, der var helt haarrejsende — udmale noget lignende. Jeg kan ikke se rettere, end at de Debatter, som vi fører i denne Sal, og som jo har præget dette Efteraar, maa virke yderst gavnlige paa de Lønforhandlinger, vi kommer til at staa over for. Jeg kan ikke se rettere, end at der nu fra saa mange Sider i Salen er fremført Betragtninger over de umaadelige alvorlige Tilstande, der hersker, at vi maa regne med, at vi staa over for en enig Samfundsopfattelse, naar vi til Nytaar kommer til disse meget vigtige Afgørelser i det danske Folk, som de dertil kompetente Parter vil komme til at staa over for. Det vil jeg gerne udtrykke min Glæde over, for selv om jeg finder mange af de fremsatte Ytringer aldeles hysteriske — det maa de enkelte paagældende selv om —, lader der dog til at være en Enighed i denne Sal om, at noget maa der gøres, og det synes jeg er samfundsmæssigt set virkelig af en vis Værdi. Jeg har aldrig oplevet

det før ved nogen Form for Lønforhandling i det danske Samfund.

Med Hensyn til Ordlyden af selve Forespørgselen forekommer det mig, at den minder om noget af det, som Psykologer kalder Dagdrømme eller Ønskedrømme. Man kender i Psykologien disse Forhold, og vi har det vel alle sammen mere eller mindre, man drømmer om lykkelige Tilstande, og til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Dagdrømme hører altsaa Ophevelse af Monopoler, Særrettigheder og Skatter, kort og godt. Jeg tror ærlig talt, at vi alle sammen i visse Øjeblikke fristes til at drømme om det samme. Ja, med Hensyn til Skatterne — hvem vil ikke drømme om at komme til den Tilstand? Jeg vil saamænd gerne drømme med, men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at naar jeg drømmer om saadanne Lykkeligt tilstande, er der med Hensyn til Særrettigheder en Ting, jeg vil tillade mig at udtale Ønske om. Det, der maatte forsvinde, er den Særrettighed, som Retsforbundet har til at spille dette Tings Tid. Den er saa enestaaende og har voldt os de Ubehageligheder, der ligger i, at vi skal sidde og høre paa Udredninger af den Art, som det ærede Medlem her er kommet med, i den Tone, som det ærede Medlem bruger, saa man maa sige, at det efterhaanden er blevet en Særret for dette Parti. Skal vi altsaa til at drømme, saa drømmer jeg om den Tid, der maa komme, hvor disse Særrettigheder for det ærede Medlem er ophævet.

Jeg skal lige til sidst sige, at den Dagsorden, som det ærede Medlem foreslog, forekommer det mig, at vi alle kan stemme for. Jeg gad se en lovgivende Forsamling gaa imod en Opfordring til Regeringen om at sikre retfærdige Samfundsforhold — den Opfordring kan vi ganske tiltræde. Det ærede Medlem har fundet en Form, som jeg kun kan lykønske ham til!

Statsministeren (Stauning): Den ærede Forespørger har, synes jeg, i høj Grad beskæftiget sig med det, som just var afsluttet nogle Minutter tidligere, nemlig Valutaforholdene. Hele den Drøftelse, som det ærede Medlem søgte at komme ind paa, om Arbejdsløsheden og Valutalovgivningens Virkninger paa Beskæftigelsen o. s. v., er alt sammen belyst i Gaar og i Dag paa en saadan Maade, at det ærede Medlem egentlig kom en Postdag for sent med sin Tale. Han burde egentlig have afleveret den Tale, som nu engang skulde afleveres, under Valutaforhandlingen, thi dér havde den nok saa meget sin Plads som ved denne Fore-